

ԱՌԵՏԻՔ ԻՍՆԱԿԵԱՆԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Հսին քէ մեռաւ քընարը ձեռքին,
ինչպէս ծովին մէջ շողերն իրիկուան.
Ու գայն քաղեցին Արագի ափին,
Կանգնեցին կոքող՝ երգերն իր վըրան:

Եկան, Մանթաշի հովերը տըխուր,
— Ելիր, ո՛վ քերթող, ողբով կանչեցին,
Երեսանն յաւէտ մի՛ քողներ քափուր.
Մի՛ լըքեր Մասիսն օտարի ափին:

Բայց մեր հողն անոյշ, սիրով մայրենի,
Գրկեց գայն ամուր, դըրաւ իր սրտին.
Մահ չէ այս, ըսաւ, քուն է խնջեմքի,
Շուտով կը հնչէ քընարն իր կրկին:

Եւ Արագածի ծաղիկներն հուրէ
Կը հիւսնն դարձեալ հագար Մանիներ.
Գեղջուհին կ'երթայ աղբիւրն արծաթէ,
Իր լանջին ծաղիկ, շրթներուն ալ սէր: —

Եւ կարծես երկնի աստղերուն նըման
Չորս ու կէս միլիոն սրտեր քովէ քով
Բռնեցին իր շուրջն անծայր ծիածան,
Մէկ ոտն Արեւելք, միւսն Ատլանդեան ծով:

Իր շիրիմն հիմա, ինչպէս խորան մ'իին,
Իմաստութեան պէս լուռ է եւ խորին.
Այնտեղ է ԱՐՈՒ-ԼԱԼԱ-ՄԱՀԱՐԻՆ,
Այնտեղ քաբախուն սիրտն եւ հայ ցեղին:

Նա ուզեց հանգչիլ ուռենիի տակ
Որ լըսէ յաւէտ կարկաչն աղբիւրի.
Ու տեսնէ հօտաղն եւ հայ գիւղն համակ,
Ծովսերով քուլայ, քուրումով կեանքի:

Ամէն նոր գարնան պիտի բացուին մեր
Ծաղիկներն ուրիշ բոյրով ու թոյրով.
Պիտ' ըլլայ հոն կեանքն ՅԱԻՆՐԺԱԿԱՆ ՍԷՐ,
Անմահ քերթողին արեւոտ երգով:

Վենետիկ, 31 Հոկտեմբեր 1957

Հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ

Արարարի ճիւղ գտնիք
Կոք է Է՛հ. Լարսեանի պէս,
Ու աշի:

Անհուն թռուկ հայճաշի
Առնէ՛ք ԲԻ՛րուհ ագանակի,
Ու աշի:

Մահաբա՛ն-ժայ պըտըշի
Աշի է ԴԻ՛շ Եւ - Գաղաթիւ.
Ու աշի:

Կիրթ Դի պահ ինչ է կըմա.
Դի - Եւ Նայի պէս ծախարի,
Ու աշի...

Ա. Եւսեփի.